

Teresa Dąbrowska, Teresa Liana, Anna Pozarzycka

Kamieńczyk, gm. Wyszaków, woj.
ostrolęckie. Osada i cmentarzysko

Informator Archeologiczny : badania 9, 125

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KAMIENICZYK, gm. Wyszków
woj. ostrołęckie
Osada i cmentarzysko

Państwowe Muzeum
Archeologiczne
w Warszawie

Badania prowadziła dr Teresa Dąbrowska /autorka sprawozdania/, dr Teresa Liana i mgr Anna Pozarzycka. Finansowało PMA. Drugi sezon badań. Cmentarzysko kultury przeworskiej z przedrzymskiej epoki żelaza i okresu wpływów rzymskich.

Kontynuowano badania na cmentarzysku kultury przeworskiej /stanowisko I/ oraz przeprowadzono prace sondażowe na osadzie /stanowisko II/. Na cmentarzysku przekopano 6,2 ara odsłaniając 53 groby ciałopalne, w tym 28 popielnicowych, 23 jamowe i 2 zniszczone. Są one datowane na czasy od II fazy według R. Hachmana /być może od schyłku I/ do końca podokresu B2. Najwcześniejsza zapinka to żelazny egzemplarz zbliżony do odmiany C według J. Kostrzewskiego, najpóźniejsza brązowa fibula pochodna od silnie profilowanych, znaleziona w zespole razem z fibulą esowatą datowaną na okres B2.

Odkryte groby pochodzą głównie z podokresu B2/24/ i B1/10 oraz z przedrzymskiej epoki żelaza /13/. Wszystkie, a zwłaszcza groby z podokresów B1 i B2 są bogato wyposażone. Wśród zabytków rzadko spotykanych należy wymienić: 2 fibule brązowe A67, fragmenty imacza brązowego i brązową zapinkę tarczową. Znaleziono także 5 bransolet brązowych /w tym 2 żmijowate/, liczne groby z uzbrojeniem z podokresu B1, 2 wisiory z taśmy brązowej, a więc zabytki sporadycznie lub wcale nie występujące na tym obszarze. Ogółem znaleziono ponad 150 zabytków metalowych: Jest to niewątpliwie najbogatsze stanowisko z tego okresu wschodniego Mazowsza, które rzuca nowe światło na sprawę kontaktów dalekosiężnych, kontaktów z kulturą wielbarsko-cecelską /dotyczących fazy wczesnej/ oraz kontaktów z obszarami bałtyjskimi.

Na osadzie przeprowadzono sondaż, rozkopując 50 m², odsłonięto zaciemnienie z niewielką ilością ceramiki, znacznie obficie występującej w warstwie i na powierzchni. Jest ona na ogół mało charakterystyczna, tylko nieliczne fragmenty mogą być datowane na przedrzymski okres żelaza i określone jako należące do kultury przeworskiej.

Osada jest w znacznym stopniu zniszczona, usytuowana na niskim tarasie zalewowym Bugu, ciągnie się na przestrzeni około 100 m, odległość między stanowiskami wynosi około 100 - 150 m.

Zarówno na cmentarzysku, jak i na osadzie prace będą kontynuowane.